

Μια φωτογραφία του Ντέιβιντ Χόκνεϊ τραβηγμένη το 1986 στον εσωτερικό χώρο των στούντιο Πίμπροκ στο Λονδίνο.

Οταν ήμουν 10, 12 ετών νομίζω, δεν θυμάμαι καλά, ο πατέρας μου μου πήρε δώρο για τα γενέθλιά μου μια Πολαρόιντ. Αν και ήξερα ότι στην πραγματικότητα την είχε πάρει για τον εαυτό του –μόλις έφυγαν τα παιδάκια από το παιδικό πάρτι μου την πήρε με τη δικαιολογία ότι πρέπει να την περιεργαστεί πρώτα για να μην τη χαλάσω– χάρηκα και περίμενα υπομονετικά να τη βαρεθεί για να την παραλάβω. Πράγμα που όντως συνέβη ύστερα από κάνα δυο μήνες. Από τότε δεν την έχω αφήσει. Και κάθε μέρα με εκπλήσσει εκ νέου το ότι μετά το κλικ πετάγεται από τη μηχανή έτοιμο το πόνημά μου. Το οποίο, μάλιστα, εμφανίζεται σιγά σιγά μπροστά στα μάτια μου ως διά μαγείας.

Ακόμα και σήμερα που έχουμε περάσει ανεπιστρεπτή στην εποχή της ψηφιακής φωτογραφίας. Διότι, όσο και να βολεύει το ντίτζιταλ, δεν θα καταφέρει ποτέ να ξεπεράσει τη, στιγμιαία, μαγεία μιας Πολαρόιντ. Βέβαια, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι οι Πολαρόιντ μηχανές είναι στην πραγματικότητα οι πρόγονοι της ψηφιακής, εφόσον ήταν οι πρώτες στιγμιαίες που επέτρεψαν στον απλό άνθρωπο ◻

Μέχρι σήμερα, παρ' όλη την εξέλιξη της ψηφιακής, η Πολαρόιντ κρατά τη γοητεία της.

Δίπλα, μία από τις πολλές Πολαρόιντ του Αντι Γουόρχολ. Η συγκεκριμένη έχει τραβηχτεί από τον εικονιζόμενο. Κάτω, ο «γλάρος Ιωνάθαν» και η παρέα του χαιρετούν ένα αγόρι κι ο Πίτερ Τζόουνς φτιάχνει μια φωτογραφία που τίποτα δεν έχει να ζηλέψει από έναν πίνακα.

να φωτογραφίσει δίχως να χρειάζεται γνώσεις εμφάνισης, σκοτεινά δωμάτια και μπουκάλια με οξέα.

Μη φανταστείτε ότι κατάφερα ποτέ να κάνω τέχνη με την Πολαρόιντ μου, όσο κι αν προσπάθησα. Η μόνη τέχνη που προέκυψε ήταν αυτή που έκανε μόνη της η φωτογραφία, αφού, κατά τη γνώμη μου, μια Πολαρόιντ ωριμάζει σαν το κρασί. Τα χρόνια περνάνε και αφήνουν πάνω της «ρυτίδες» που «αλλοιώνουν» εξίσαια το αρχικό αποτέλεσμα.

Τις σελίδες του «Polaroid Book», όμως, τις θαύμασα. Ρεαλισμός, σουρεαλισμός ή η σκληρότητα της γυμνής αλήθειας. Τέχνη από επαγγελματίες αλλά και ερασιτέχνες φωτογράφους που χρησιμοποιούν κατά κύριο λόγο Πολαρόιντ μηχανές. Μερικοί από αυτούς που θα δείτε εδώ, μάλιστα, τις χρησιμοποιούν πάνω από μισό αιώνα. Η ανακάλυψη της Πολαρόιντ ανακοινώθηκε, λέει, το 1947 από το δημιουργό της, τον Εντουιν Λαντ, ο οποίος είπε τότε: «Ο λόγος που δημιούργησα τη στιγμιαία φωτογραφία αφορά μόνο την αισθητική. Θέλω να ανοίξω το δρόμο στον απλό, καθημερινό άνθρωπο να αποτυπώσει το ενδεχόμενο καλλιτεχνικό ενδιαφέρον του για τον κόσμο γύρω του».

Σαν να περιγράφει –και– εμένα ο Λαντ. Ετσι ακριβώς, με ενδεχόμενο καλλιτεχνικό ενδιαφέρον. Ομως εμένα οι Πολαρόιντ μου δεν μου πέτυχαν ποτέ. Και κατάλαβα γιατί μόλις σήμερα. Επρεπε να δω την ανάλυση που κάνει ο κάθε φωτογράφος του Polaroid για να μάθω π

Οι μηχανές Πολαρόιντ είναι, κατά μία έννοια, οι πρόγονοι των ψηφιακών μηχανών.

Λου Μπαράντι, Μάιος του 1989. Ο φωτογραφικός φακός συλλαμβάνει το αγουροξυνημένο βλέμμα της μικρής χωρίς να την ξαφνιάζει. Από το άλμπουμ «The Polaroid Book» (κάτω).

έρμη πως τα φιλμ των μηχανών είναι πολλά και ποικίλλουν. Υπάρχουν φιλμ που βγάζουν ένα νουάρ στίλ φωτογραφίας. Υπάρχουν φιλμ σέπια. Ή άλλα που είναι βίβιντ. Υπάρχει το φιλμ 665 θετικό και αρνητικό, στο οποίο ορκίζονται οι περισσότεροι από τους καλλιτέχνες που ασχολούνται αποκλειστικά με τις Πολαρόιντ. Υπάρχουν αυτά, υπάρχουν κι εκείνα. Κι όλα μου είναι παντελώς άγνωστα.

Τελικά ένας ολόκληρος Πολαρόιντ κόσμος ζει παράλληλα με το δικό μας – και δεν έχουμε ιδέα πως υπάρχει.

Στο «Polaroid Book» της «Taschen»,

το οποίο συνέθεσε η καθηγήτρια του Χάρβαρντ και υπεύθυνη του καλλιτεχνικού τομέα της Πολαρόιντ στη Μασαχουσέτη, Μπάρμπαρα Χίτσκοκ, αυτός ο άγνωστος κόσμος ξετυλίγεται ολόκληρος μπροστά μου. Πικς του Χέλμουτ Νιούτον ή του Αντι Γουόρχολ. Ο Αντι Γουόρχολ από τον Αντι Γουόρχολ, ο Ντέιβιντ Χόκνεϊ ή ο Ρόμπερτ Ραουσενμπέργκερ. Κι αυτά είναι μόνο μερικά από τα ξεχωριστά ονόματα που επιδεικνύουν το έργο τους στις, μιμιμαλιστικής αισθητικής, σελίδες του βιβλίου αυτού.

Πολύ περισσότερο όμως από τα ονόματα, ξεχωρίζουν οι ίδιες οι φωτο- ➤

Κάποιες φωτογραφίες μοιάζουν με πίνακες. Άλλες συγκλονίζουν με το ωμό θέμα τους.